

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Tots cap a l'Àfrica

Ua tornen a arribar noves falagueres de l'Àfrica. Seguim guanyant i castigant als moros; sols que, naturalment, hi ha hagut sensibles pèrdues per la nostra part.

El general Marina comença a desenrotllar el seu plan, i per ara ja's veu tot seguit que és el mateix que manava quan lo del Barranco del Lobo. Ara ha estat en Cudia Condesa, i un altre jorn serà en un altre lloc.

Hem de tenir paciència i anar esperant, que quan el general Marina fracassi hi tornarem a enviar al general Alfau, perquè a Espanya els homes són nories i no's gasten ni s'inutilitzen, ni quan s'erren hi hà qui els hi exigeixi responsabilitats, ni tant sols qui s'atreveixi a dir que s'han errat.

El pacificador a les enbones que alguns creien trobar en l'actual resident del Marroc, ja'l comencem a veure. A la primera, alguns quefes morts, amb alguns soldats també morts, i seixanta-sis ferits; això segons telegrams oficials, que sempre cal multiplicar per tres, segons càlculs prudents que l'experiència aconsella. A la segona un embarc formidable de tropes. En quant a la tercera, si la providència no hi posa la seva mà, així que tornem a guanyar un altre turó, tots cap a l'Àfrica.

Els marroquins deuen pensar que Espanya és un país inagotable, i deuen pensar també que, quants més espanyols hi vagin, més cartons faràn. Fer cartons és foradar el blanc, segons expressió tècnica dels tiradors, i la frase no és nostra, car l'usa molt gràficament un periodista francès, M. Lluís Botte, desde les planes del gran setmanari *L'Illustration*, referint-se an els *pacos*.

Se comprèn per això que, com més anirà, més gent serà precisa al Marroc, per a guardar lo que anem conquerint, i com que a la vora de lo conquerit sempre hi haurà terra inconquerida, des d'on pacientment ens aniràn enviant bales, serà precis conquerir de nou per a protegir lo conquerit, i així, fins arribar al Cab de Bona Esperança, i així, fins trasplantar a l'Àfrica tota la població de la península. Tenim por que més aviat s'acabarà la gent conqueridora que la terra per a conquerir.

Emperò, evidentment, no'ns costa res de provar-ho. Un bonic desafiament entre la feconditat de nostre país i el mapa. Canons, ametralladores, fusells, queviures, medecines i demés elements de campanya no'n mancaràn mentres hi hagin diners, i els diners tampoc han de mancar mentres se paguin les contribucions, i les contribucions seguiràn pagant-se, perquè amb un sol home que resti, aquí, a la península, el govern ja'n tindrà prou per a fer-ne un agent

executiu que's vendrà a l'encant, a qualsevol empresa estrangera, l'Espanya en pès. I així haurem salvat nostre Honor Nacional.

Caldrà, això sí, que tornem a començar la nostra historia; però, què diable! la començarem. Sa com lla els espanyols som els mateixos, amb el mateix geni i els mateixos procediments dels temps heroics. Ferro, sang i foc; amb això ho guanyarem tot i amb això ho hem tornat a perdre tot, i persistint en nostra conducta és probable que la sort se'ns torni a girar, i qui

sab si començant pel Marroc amb razzies, càstics i degollines, tornarem a conquerir Cuba, Flandes, i un bè negre.

Però de totes maneres hauriem d'anar depressa i trobar depressa també el nostre *Pelayo* de la Reconquesta. El Resuli no'ns serveix, però a copia de tenir renegats moros al nostre servei, no cal perdre les esperances de trobar-ne un que'ns ensenyi encara algún procediment nou per a conquerir més ràpidament extensos territoris, el Sahara inclusiu. I quan els tin-

drem hi aixecarem una Plaça de Toros. Sí, anem-hi tots a l'Àfrica, anem-hi tots; més val fer d'un cop lo que també s'haurà de fer lentament; perquè'm sembla, per lo que's veu, que'l nostre poble té paciència per anys, i mentres el poble tingui paciència i els moros hipocrites vagin sacrificant vedells, els governs d'Espanya no perdràn les esperances de pacificar aquell vesper amb procediments enèrgics a copia de plom i medecines.

X. X.

DE MATINADA

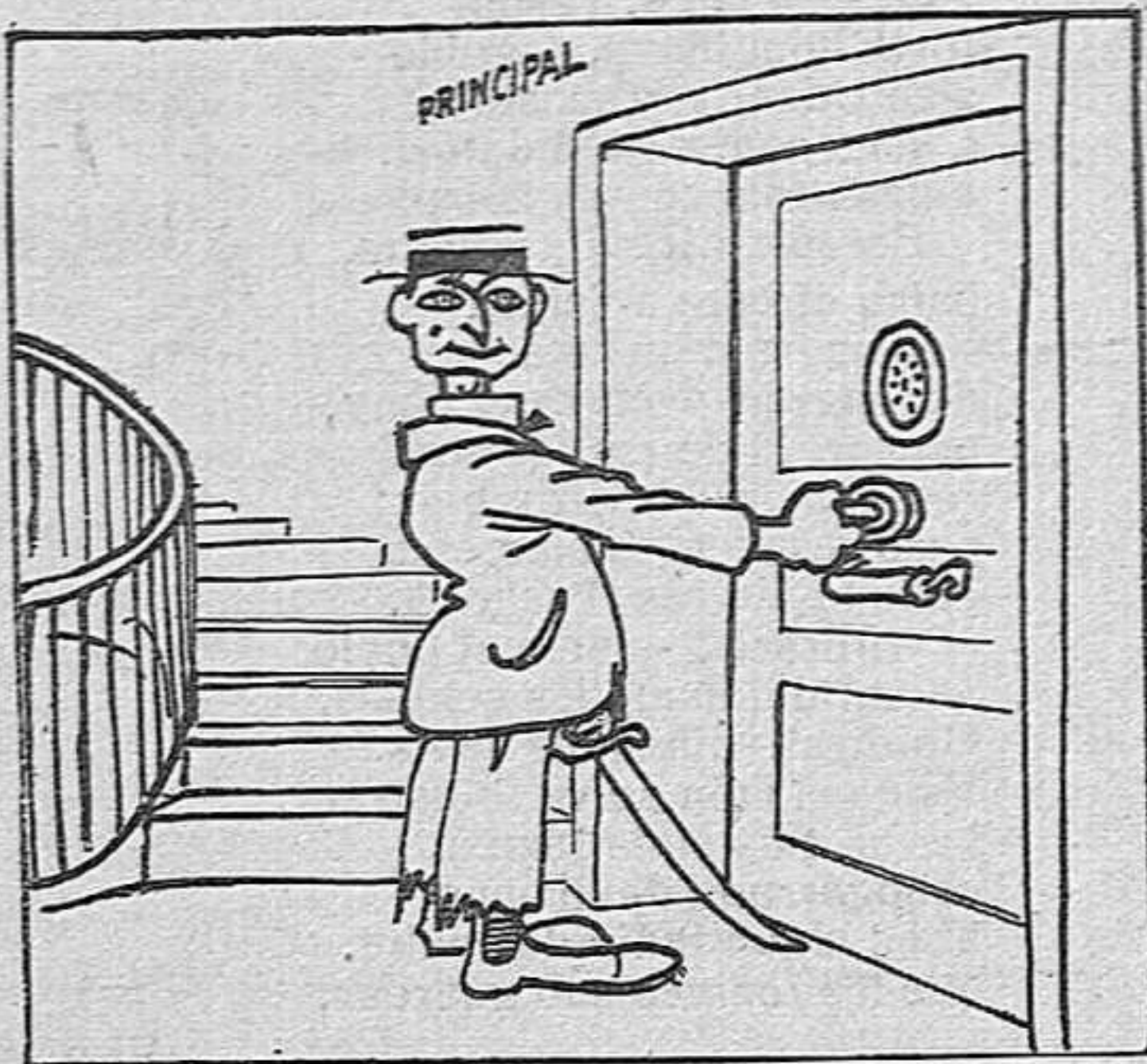
PIZARRO

—Alto ahí, buena pieza!... De ande has sacao todo esto?
—Ho he pispat a un moro.
—Ah!... A un moro?... Si es así, anda con Dios, y dispensa.

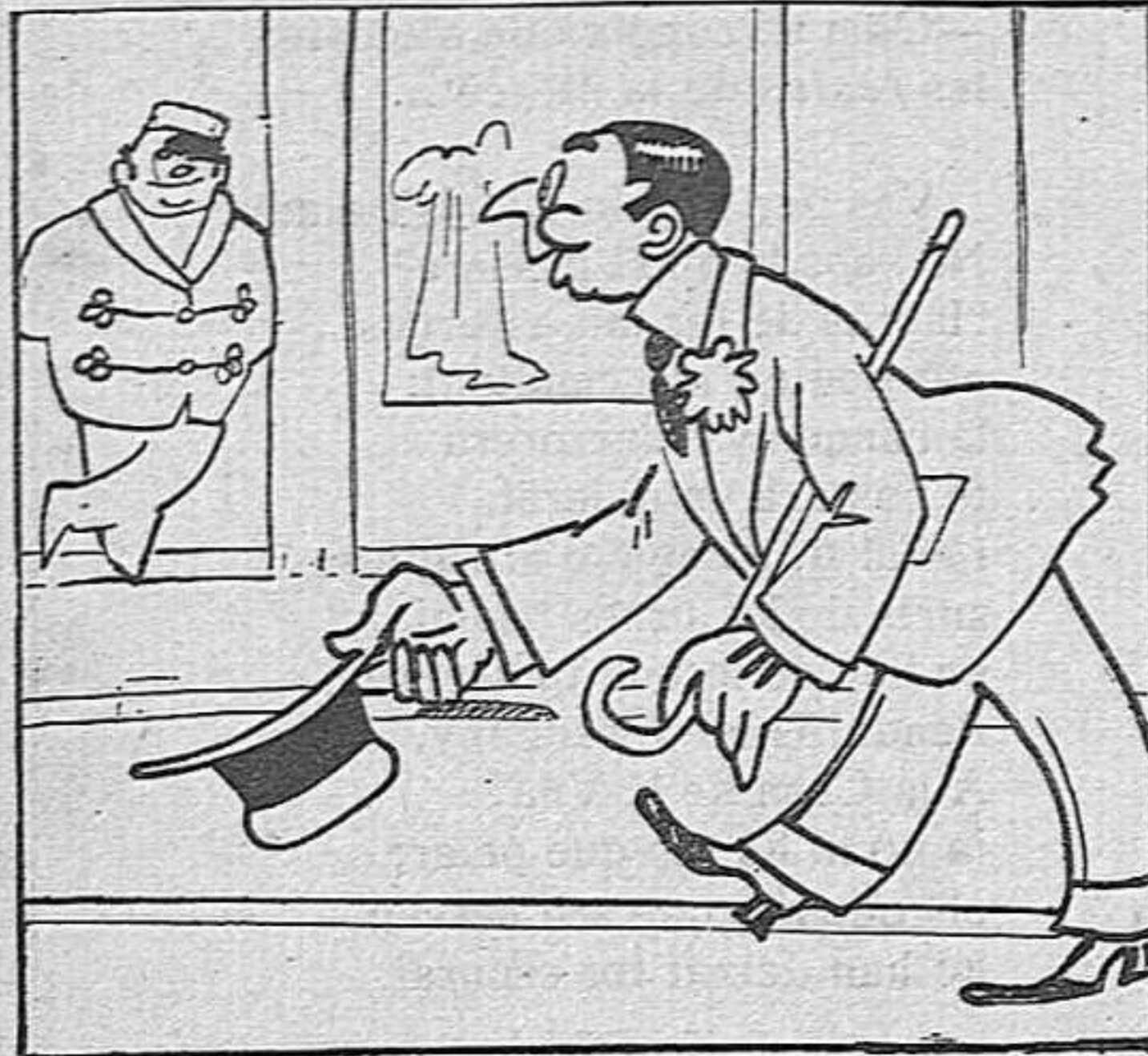
MANUAL DEL PERFECTE CANDIDAT A REGIDOR

Busca un amic generós que't deixi un trajo rumbós.

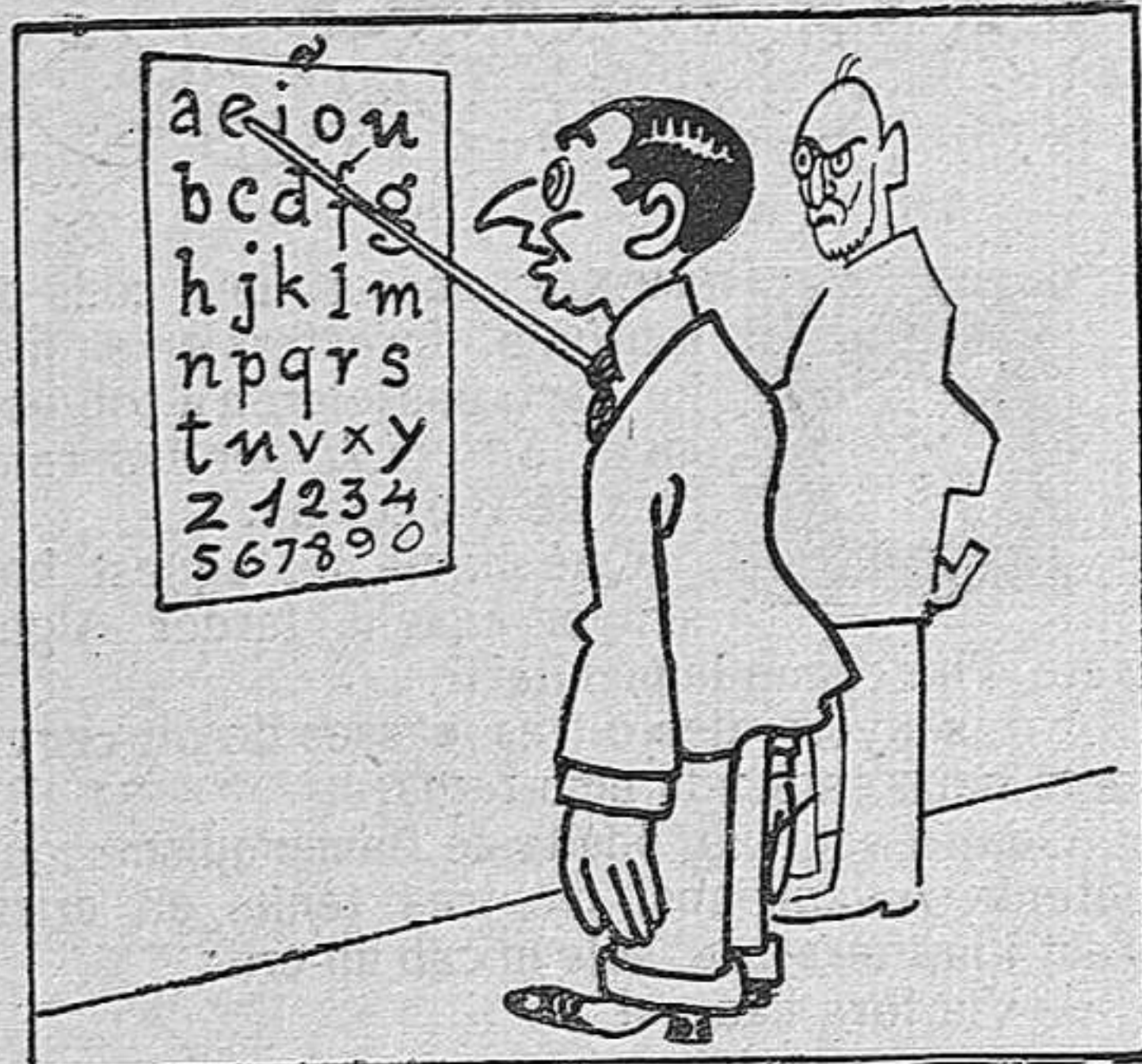
Fes-te soci d'un casino i paga el cafè a algun xino.

Saluda a tots els veïns amb compliments dels més fins.

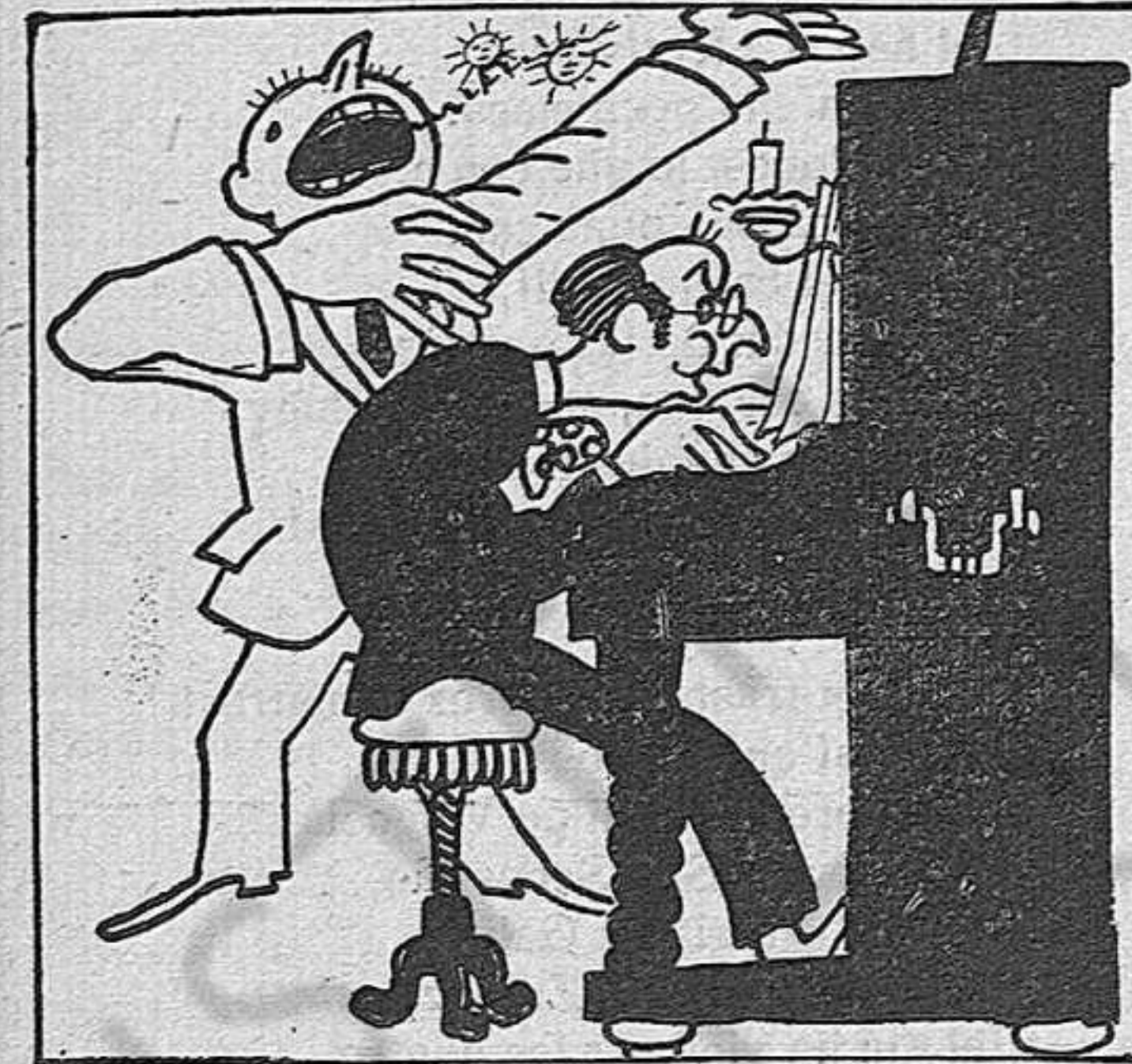
Organitza festivals amb l'ajuda dels xavals.

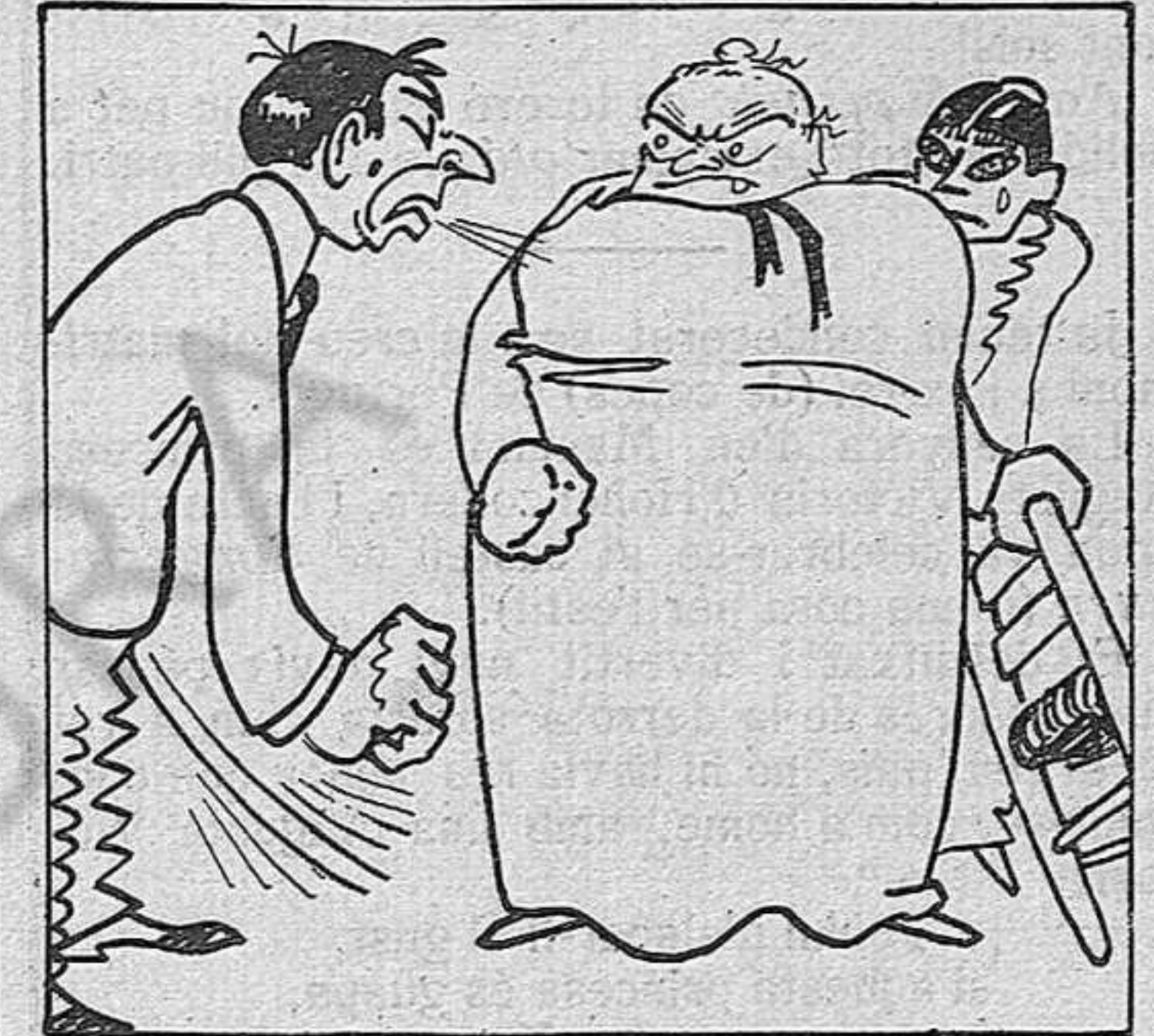
Apre'n de lletra... (una mica, perquè la lletra no implica).

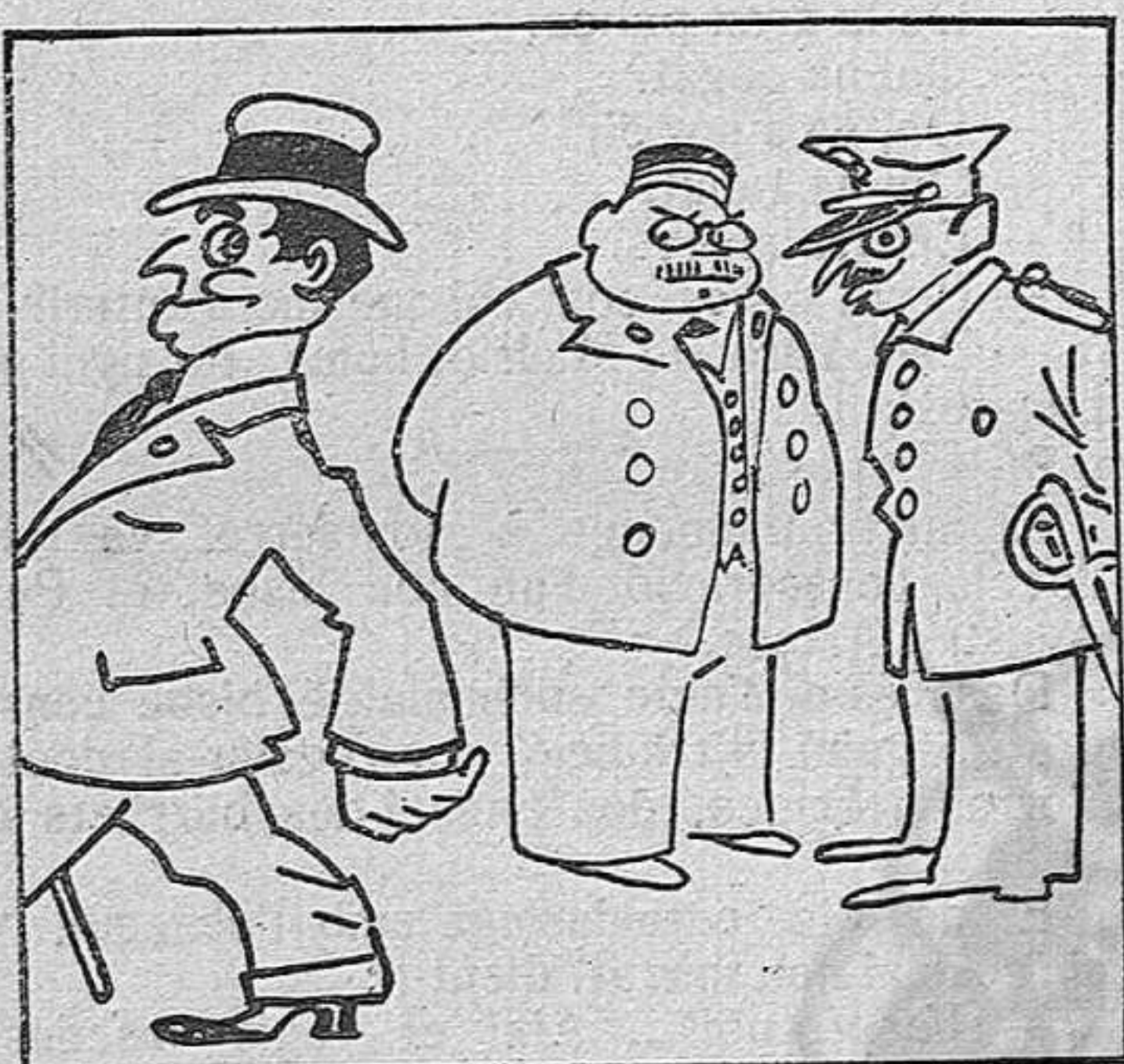
Procura entrà en un diari de redactor honorari.

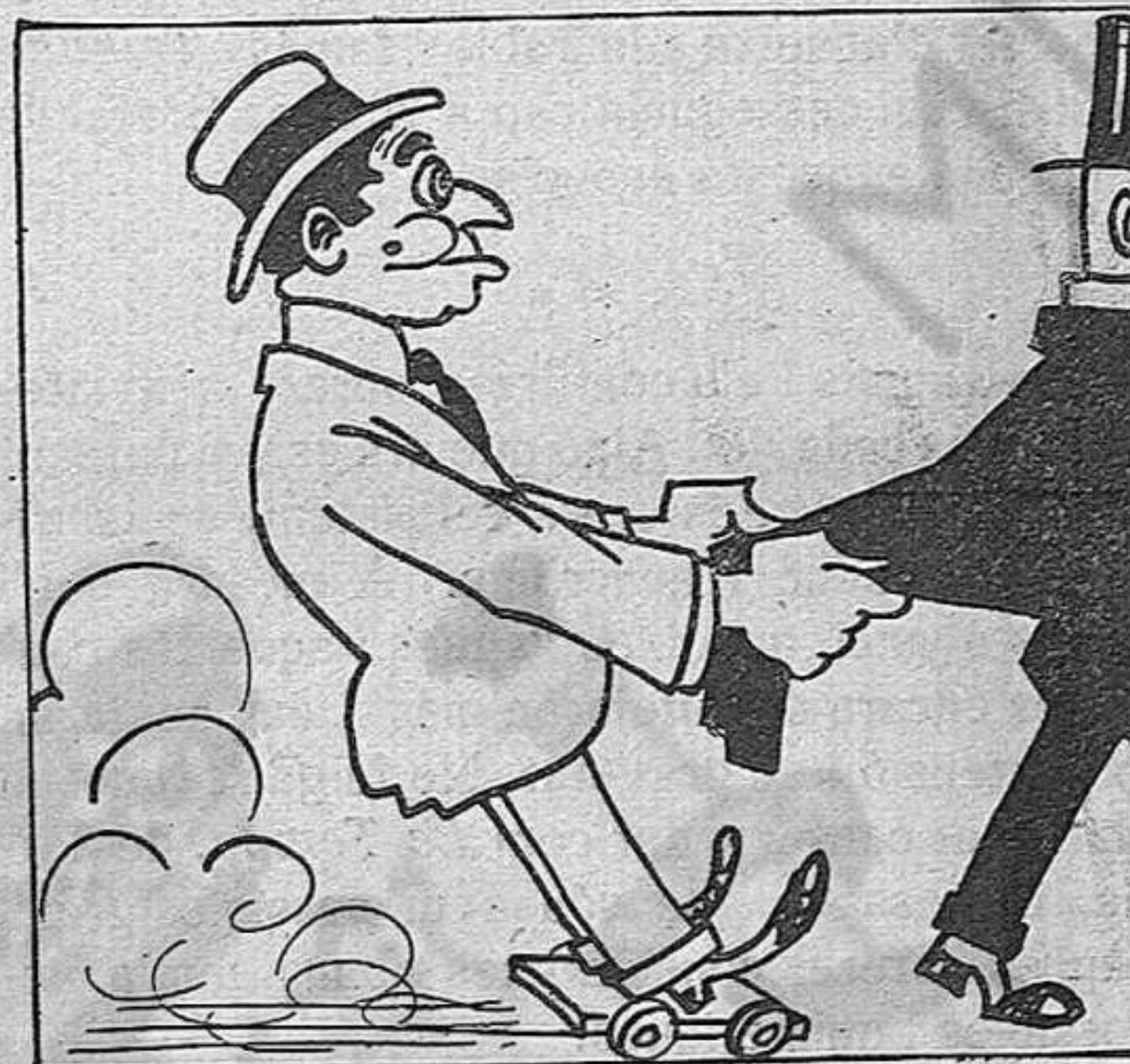
I fes pràctica constant a casa un mestre de cant.

Ensaia't a discutir, que això un jorn te pot servir.

Vés sovint a Cà la Vila, per a que't prenguin la fila.

T'arrapes an el vestit d'un conspícuu del partit.

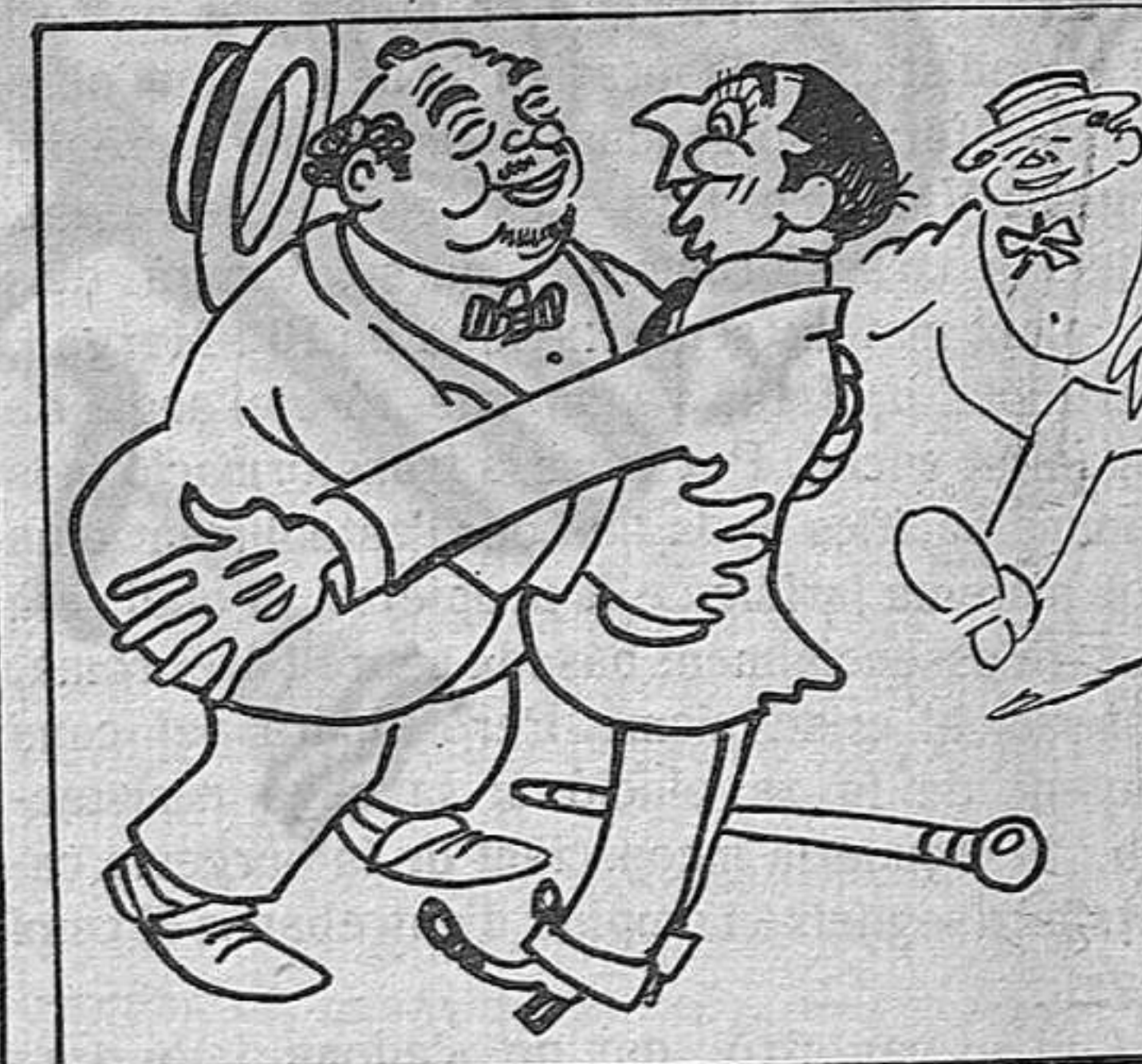
Si tens la senyora guapa, la passeges bé pel mapa.

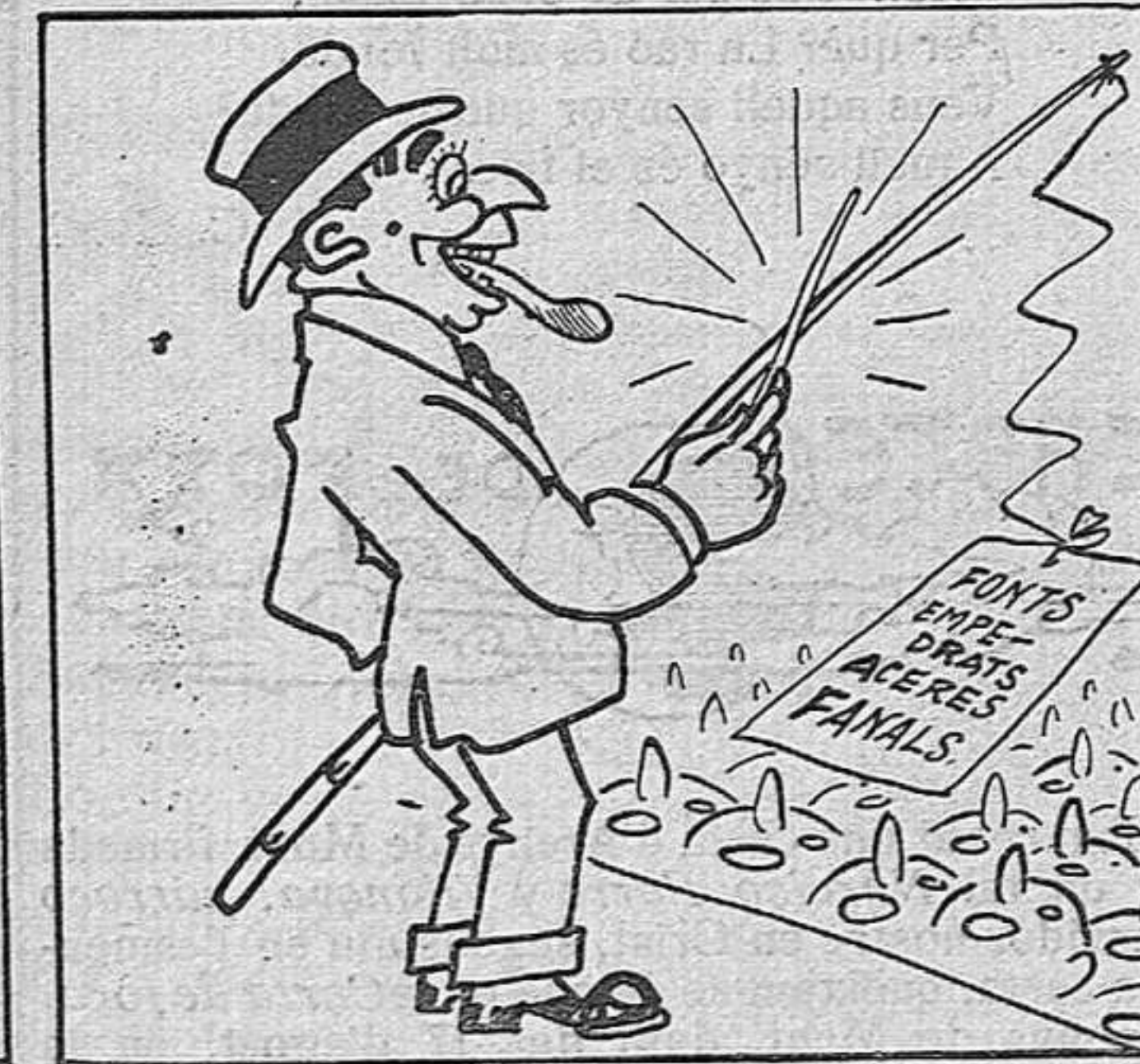
Et fas de la Directiva d'una «penya» recreativa.

I així que arriba el moment et fas votar president.

Allà conquistes aviat als botiguers del veïnat.

Els promets fanals i misses... i goços amb llangonices.

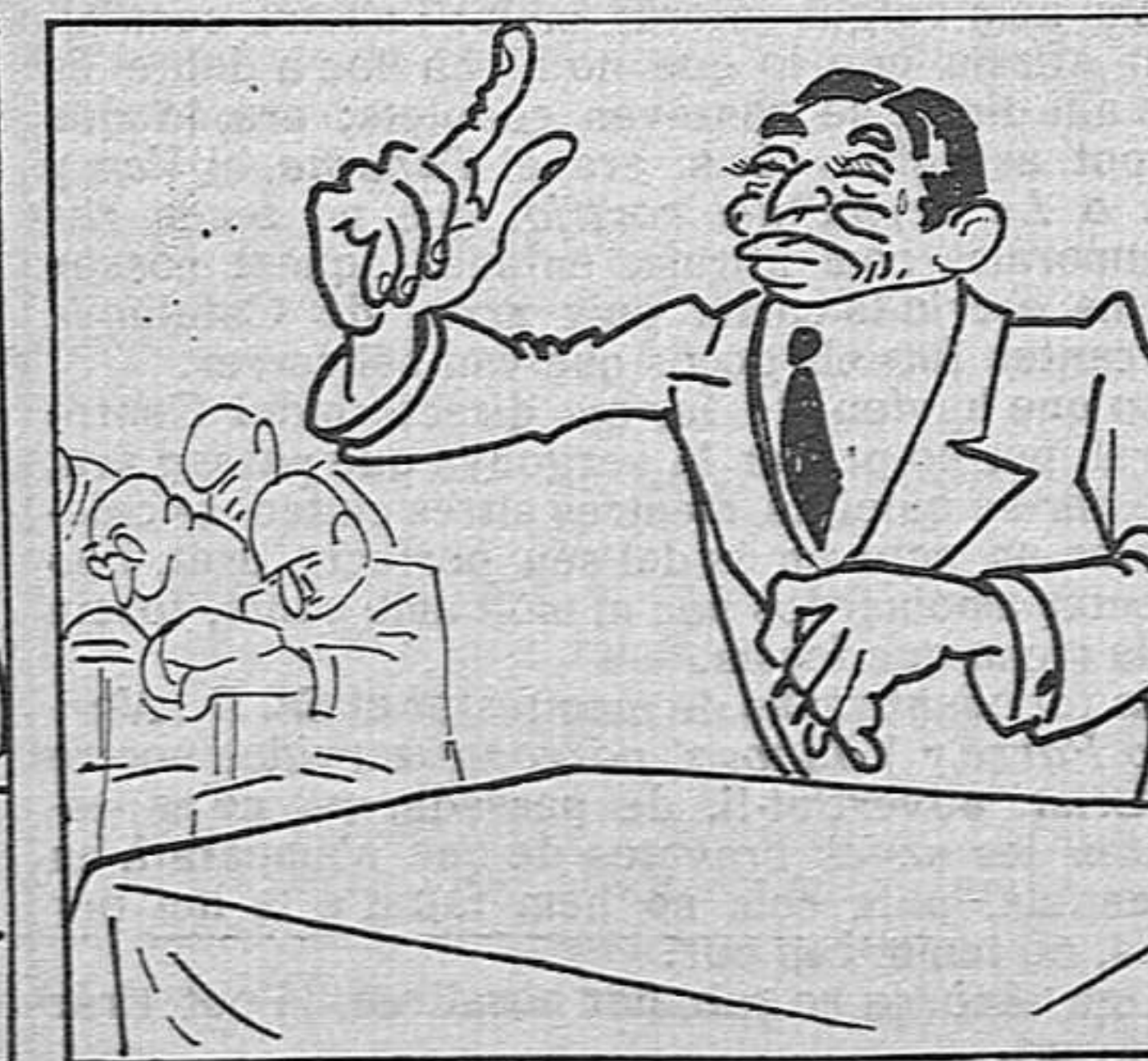
Per últim, vas tot formal al míting electoral.

Fas, allà, el teu discursset breu i concís, com aquêt:

—«De regidó, haveu de fer-ne an aquell que no vol ser-ne».

I, allavores, decidit, afegeixes amb un crit:

—«A mi no me n'heu de fè, ciutadans, que no'n vui sè».